

PRVÁ KAPITOLA

MACOCHIN BRLOH

Al, Jillovi, Adamovi, Alison
a môjmu priateľovi R. B.
venuje J. S.

Pred piatimi minútami odbilo polnoc. V okne obrovského starého domu na kopci uprostred mestečka Cypress Creek, stál chlapec a zamyslene hľadel do tmy. Bola to prečudesná stavba. Veranda prerastená popínavými rastlinami vyzerala ako nepreniknuteľná džungľa, po oporných stĺpoch sa vinuli hrčovité úponky starého viniča. Na záhone pred ňou zápasili o bledé lúče mesačného svitu listy paprade a glejovky. Zo samého stredu strechy vytrčala osemhranná veža, natretá tou najodpornejšou fialovou farbou, akú si možno predstaviť. Každý, kto o dom čo len okom zavadil, si musel pomyslieť, že

obyvatelia takéhoto čuda nebudú celkom normálni – aj keď chlapec v okne tak bezpochyby vyzeral. Mal celkom normálne svetlé vlasy farby piesku. Nijaké tetovanie, jazvy ani odporné bradavice. Pri pohľade na zúbožený výraz jeho tváre však bolo jasné, že za tými múrmi sa deje čosi hrôzostrašné.

Chlapec sa volal Charlie Laird a v mestečku Cypress Creek prežil celých dvanásť rokov svojho života. Spolu s mladším bratom Jackom vyrástli v malom rodinnom bungalove kúsok od miesta, kde teraz býval. Charlie ho dokonca videl z okna svojej novej izby. Bývala tam

už však celkom iná rodina s dvoma deťmi. Každú noc tu takto stál a hľadel do okien svojho bývalého domova, až kým v nich nezhaslo svetlo. Predstavoval si, ako za nimi v postielkach spokojne spia iné dve malé deti, ktoré pozakrývali ich milujúci rodičia, mama a otec. A obetoval by čokoľvek, keby sa s nimi mohol vymeniť. Od chvíle, keď sa spolu s bratom a otcom presťahovali do fialovej ozruty na kopci s názvom DeChant Hill, už prešli tri mesiace. A rovnako dlho to bolo odvtedy, čo sa naposledy poriadne vyspal.

Charlie odstúpil od okna a na obločnom skle zazrel svoj odraz. Jeho tvár mala farbu skysnutého mlieka a pod unavenými červenými očami mal tmavé kruhy. Pri pohľade na vlastnú tvár si zhlboka vzdychol a odvrátil sa, aby sa pustil do práce. Uprostred izby stálo tridsaťosem veľkých kartónových škatúl, do ktorých si pri sťahovaní zbalil videohry, obľúbené komiksy a najvzácnejšie športové trofeje. Okrem niekoľkých kusov oblečenia zatiaľ vôbec nič nevybalili a každú noc, prv než sa uložil do postele, tie škatule presúval. Devätnásť z nich dostrkal pred dvere vedúce do chodby. Ďalších devätnásť malo za úlohu blokovať dvere do kúpeľne, hoci to, ako sa ukázalo, nebol až taký dobrý nápad.

Keby ho pri tom niekto pozoroval, zaiste by posmešne krútil hlavou. Charlie, samozrejme, veľmi dobre vedel, že barikády z kartónových škatúl proti nočným morám nič nez môžu. No vedel aj to, že čarodejnica, ktorá ho noc čo noc celé tri mesiace prenasleduje, je celkom iná než desivé sny, ktoré ho trápievali predtým. Na väčšinu z nich si po prebudení ani nespomenul, no na čarodejnicu zabudnúť nedokázal. Tá bola taká ozajstná ako nos medzi jeho očami. Preto keď sa nedávno zaprisahala, že Charlieho v noci odvléčie, povedal si, že to nemôže brať na ľahkú váhu. Zostávalo mu dúfať, že ju škatule zadržia a ona sa k nemu do izby nakoniec nedostane.

Na chodbe už totiž bola. Keď prvý raz počul, ako sa niekto za dverami zakráda, práve sa prebudil z nočnej mory. Spoza hôr na horizonte prebleskovali prvé lúče slnka, no dom ešte spal. Ticho preťal škriepot hrdzavých pántov. Stará drevená dlážka zavrzgala a na schodoch sa ozvali ťažké kroky. Dosť ťažké na to, aby patrili dospelému človeku. No keď v sebe Charlie vydoloval dostatok odvahy, aby vyšiel von z izby a presvedčil sa, komu patria, zistil, že otec s macochou spia. O pár nocí sa všetko zopakovalo. Tie isté zvuky. Škri-

pot. Vrzgot. Buchot. Otec tvrdil, že všetky staré domy vydávajú pazvuky. Brat bol zasa presvedčený, že v dome straší. Charlie však vedel, že duchovia neexistujú. Tri roky po nich usilovne pátral a keby existovali, určite by bol na nejakého natrafil. Nie. Charlieho Lairda trápilo niečo omnoho horšie než duchovia.

Tridsaťosem kartónových škatúl poslušne čakalo uprostred izby. Charlie si pri pohľade na ne vzdychol. Netušil, kde v sebe nájde silu, aby tú úmornú úlohu splnil. Sny, ktoré ho noc čo noc prenasledovali, boli čoraz desivejšie – a on čoraz častejšie prehrával v bitke s neodbytným spánkom, kde naňho číhali. Viečka mal ako z olova a nezadržateľne zíval. Aj dnes, ako zvyčajne, až do polnoci čakal, kým otec s macochou nezaspia. Nechcel, aby ho začuli, ako posúva škatule po dlážke ani ako vzdychá pod ich váhou, keď ich kladie na seba, aby zatarasil dvere. Najťažšie bolo nezaspať. Vyskúšal takmer všetko, aj lepiacu pásku, no tá obyčajná na viečkach vôbec nedržala a alumíniová mu zas vytrhla polovičku obočia. Z ustavičného pochodovania okolo izby sa mu krútila hlava. Potom sa kdesi dopyčul, že plný močový mechúr mu zaručene

nedá zaspáť, a bez zaváhania sa tesne pred tým, ako šiel do postele, na prasknutie naliať vodou. Vzápätí však musel poodhadzovať devätnásť škatúl od dverí kúpeľne, aby včas dobehol na záchod. Keď nakoniec pred niekoľkými týždňami všetky ostatné pokusy zlyhali, Charlie sa odhodlal na svoj prvý nočný výlet do kuchyne, aby tam ukoristil zvyšky rannej kávy. Za každým ho z tej studenej žbrndy napínalo a neraz sa musel chytiť za nos, aby tú odpornú tekutinu vôbec dostal do úst – no káva bola to jediné, vďaka čomu sa mu spoľahlivo darilo nezaspáť.

Po špičkách prešiel k dverám, opatrne ich otvoril, aby nezaškrípali v pántoch, a vykukol na chodbu. S úľavou zistil, že je prázdna a tmavá. Takto to bolo preňho najlepšie. Na stenách totiž viseli hrozivé obrazy v starých rámoch, ktoré ho za svetla desili omnoho viac. Pozorne načúval, či nezačuje nejaký zvuk. Až potom sa, naboso, len v ponožkách, prekĺzal dole chodbou k zábradliu schodiska. Popri dverách bratovej izby. A tých, za ktorými spali otec s macochou. Práve míňal posledné dvere dlhočiznej chodby, keď ho začul – škreklavý smiech, pri ktorom mu tuhla krv v žilách

a ktorý ho nútil rozbehnúť sa späť do postele. Za tými poslednými dverami sa totiž skrývali schody do veže. A na ich konci miestnosť, ktorej hovorili Charlottin brloh. Cez škáru poodchýlených dverí k nemu doľahol zvuk mäkkých mačacích labiek zostupujúcich dolu drevenými schodmi. Na dlážku chodby dopadlo mdlé svetlo.

Macocha nespala.